

Arrest

nr. 168 986 van 2 juni 2016
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2016 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid als voorlopige maatregelen de versnelde behandeling te vorderen van het beroep (gekend onder het rolnummer X) tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2016 om 14u30.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mieke VAN DEN BROECK en van advocaat I.FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekster, die verklaart op 10 augustus 2015 het Rijk te zijn binnengekomen, dient diezelfde dag een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

De verzoekster wordt op 1 oktober 2015 gehoord in het kader van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin-III-Verordening).

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) neemt op 28 januari 2016 een beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij wordt vastgesteld dat de verantwoordelijkheid voor het behandelen van de asielaanvraag overeenkomstig de criteria van de Dublin-III-Verordening toekomt aan de Italiaanse overheden en waarbij de verzoekster wordt verzocht zich naar Italië te begeven. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 26^{quater}. De verzoekster dient tegen deze beslissingen op 25 februari 2016 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), dit beroep wordt ingeschreven onder het rolnummer X.

Op 25 februari 2016 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied met beslissing tot onmiddellijke terugleiding naar de grens ('formule C'). Deze beslissingen, die aan de verzoekster ter kennis werden gebracht op 1 maart 2016, maken het voorwerp uit van een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring dat bij de Raad gekend is onder het rolnummer 187 577.

Op 26 mei 2016 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13^{septies}). Deze beslissingen maken het voorwerp uit van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die bij de Raad gekend is onder het rolnummer X.

Met een verzoekschrift, ingediend per faxpost op 31 mei 2016, vordert de verzoekster bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen bij het beroep gekend onder het rolnummer X. Het betreft de onderhavige vordering.

Met een afzonderlijk verzoekschrift, eveneens ingediend op 31 mei 2016, vordert de verzoekster bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen bij het verzoek tot schorsing in de zaak met rolnummer X

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De verzoekster stelt in het verzoekschrift uitdrukkelijk dat zij zich voor het indienen van de huidige procedure beroept op artikel 39/85, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.

(...)

Op straffe van onontvankelijkheid van de vordering waarbij de Raad bij wege van voorlopige maatregelen verzocht wordt zo snel mogelijk de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een andere beslissing te behandelen die vatbaar is voor vernietiging op grond van artikel 39/2, dient de verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, bedoeld in het eerste lid, gelijktijdig, al naargelang het geval, het voorwerp te zijn van een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen of van een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging ervan bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

(...)”

Uit het bepaalde in artikel 39/85, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet blijkt dat het verzoek, naar aanleiding van het tussenkomen van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, om bij wege van voorlopige maatregelen zo snel mogelijk de vordering tot

schorsing van een andere beslissing te behandelen slechts ontvankelijk is indien tegelijk bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing wordt gevorderd van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel die imminent is of is geworden. Daarnaast moet, in toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, de vordering tot schorsing waarbij voorlopige maatregelen worden gevorderd reeds zijn ingeschreven op de rol, mag de Raad er zich nog niet over hebben uitgesproken en moet de vordering worden ingesteld binnen de termijn bedoeld in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.1. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen op dat de vordering onontvankelijk is nu uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster enkel een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de beslissing van 28 januari 2016 houdende weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, zodat artikel 39/85 van de vreemdelingenwet *in casu* geen toepassing vindt.

De Raad kan de verweerder hierin bijtreden. Overeenkomstig artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet kan de vreemdeling immers bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts verzoeken *“dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt”*. Een versnelde behandeling van een beroep tot nietigverklaring is noch in artikel 39/85 noch in enige andere bepaling van de vreemdelingenwet, voorzien.

Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verzoekster dat het verzoekschrift ingediend op 25 februari 2016 in de titel een *“verzoekschrift tot vernietiging”* vermeldt, doch dit zou een materiële misslag zijn. Uit het petitum van dit verzoekschrift alsook uit het feit dat een uiteenzetting is opgenomen betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zou afdoende blijken dat naast een beroep tot nietigverklaring tevens een vordering tot schorsing wordt beoogd.

Dienaangaande wijst de Raad er op dat artikel 39/82, §3 van de vreemdelingenwet als volgt bepaalt:

“Behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid moeten in één en dezelfde akte zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring worden ingesteld. In het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Is aan deze pleegvorm niet voldaan, dan wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten.”

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat een akte die in het opschrift geen vordering tot schorsing vermeldt, een verzoekschrift houdende vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring zou uitmaken. Het betreft een duidelijke wettelijke bepaling die geen interpretatie vergt.

Uit de gegevens die thans voorliggen blijkt derhalve dat er bij de Raad slechts een beroep tot nietigverklaring hangende is tegen de voormelde beslissingen van 28 januari 2016. Artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet laat niet toe dat de Raad een beroep tot nietigverklaring versneld zou behandelen.

Nu de Raad niet gevat is van een vordering tot schorsing, is een vordering tot het opleggen van voorlopige maatregelen niet ontvankelijk (RvS 30 september 1999, nr. 82.607; RvS 3 augustus 2001, nr. 98.148).

Aangezien in de huidige stand van het geding geen vordering tot schorsing aanhangig blijkt te zijn waarvan de huidige vordering om voorlopige maatregelen het *accessorium* vormt, dient de vordering onontvankelijk te worden verklaard.

2.2. De verweerder werpt in de nota met opmerkingen nog een tweede exceptie van niet-ontvankelijkheid op, waarbij hij ten overvloede te kennen geeft dat de vordering laattijdig is ingesteld nu de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen reeds imminent was vanaf het moment dat de verzoekster in kennis werd gesteld van de beslissing van 25 februari 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot onmiddellijke terugleiding naar de grens.

Ook op dit punt dient het standpunt van de verweerder te worden bijgetreden.

Artikel 39/85, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

De vordering om bij wege van voorlopige maatregelen de versnelde behandeling van een hangende vordering tot schorsing te vragen, dient aldus te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn nadat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent wordt.

Artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet voorziet in een beroepstermijn van vijf dan wel tien dagen, afhankelijk van het gegeven of het een eerste dan wel een navolgende verwijderingsmaatregel betreft. De huidige vordering is evenwel ruimschoots buiten deze termijn ingesteld, nu reeds uit de kennisgeving op 1 maart 2016 van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot onmiddellijke terugleiding naar de grens blijkt dat de tenuitvoerlegging van de Dublinoverdracht naar Italië (bijlage 26^{quater}) imminent was geworden.

Ter terechtzitting repliceert de advocaat van de verzoekster dat niet kan worden aangenomen dat de tenuitvoerlegging van de Dublinoverdracht reeds imminent was op 1 maart 2016 nu de verzoekster niet van haar vrijheid werd beroofd.

De Raad wijst er evenwel op dat uit het bepaalde in artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat *“een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering”* geenszins kan worden begrepen dat een verwijderingsmaatregel slechts imminent wordt wanneer de vreemdeling naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats. Het Grondwettelijk Hof heeft zich reeds in die zin uitgesproken. In zijn arrest nr. 13/2016 van 27 januari 2016 heeft het Hof als volgt gesteld:

“Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen bij het bestreden artikel 7, bepaalt :

[...]

Die bepalingen hebben niet uitsluitend betrekking op de vastgehouden vreemdeling, maar op de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of een terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Zulks wordt bevestigd door de bewoordingen “in het bijzonder indien hij is vastgehouden” (artikel 5) of “in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden” (artikel 7), wat niet uitsluit dat ook de niet-vastgehouden vreemdeling wordt beoogd. Bijgevolg kan, in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, uit de voormelde bepalingen niet worden afgeleid dat zij enkel van toepassing zouden zijn op vreemdelingen die worden vastgehouden.” (B.13.2)

Het gegeven dat de verzoekster op 1 maart 2016 niet van haar vrijheid werd beroofd, impliceert zodoende niet *ipso facto* dat de tenuitvoerlegging van de Dublinoverdracht op dat moment nog niet imminent is geworden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 1 maart 2016 in kennis werd gesteld van een beslissing houdende bevel om het grondebied te verlaten met beslissing houdende onmiddellijke terugleiding naar de grens. In de akte van kennisgeving van 1 maart 2016 wordt uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekster vanaf 7 maart 2016 zal worden teruggeleid naar de grens teneinde haar naar Italië over te brengen (*“sera reconduit à la frontière à partir du 07.03.2016 dans le but de l'éloigner vers l'Italie”*). Bijgevolg diende de verzoekster er zich reeds op 1 maart 2016 van bewust te zijn dat de tenuitvoerlegging van de Dublinoverdracht binnen een zeer kort tijdsbestek zou plaats grijpen. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen imminent is geworden op het moment van de kennisname van de voormelde beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met onmiddellijke terugleiding naar de grens, dit is op 1 maart 2016.

Bovendien uit de stukken van het administratief dossier en met name uit een mailbericht van 16 maart 2016 dat de verzoekster alsook haar advocaat, in weerwil van de beweringen ter terechtzitting, wel degelijk op de hoogte waren van het feit dat reeds op 16 maart 2016 een poging werd ondernomen om de verzoekster effectief te verwijderen naar Italië. De advocaat van de verzoekster meldt immers het volgende: *“Ik schrijf u aan als advocate van de familie A. H., van Iraakse nationaliteit. Met verbazing verneem ik van de sociaal assistente van cliënten dat een poging werd gedaan om cliënten te arresteren en rechtstreeks op het vliegtuig naar Italië te zetten. (...) Gelieve mij binnen de 24u te willen bevestigen dat u mijn cliënten niet lopende de beroepen zal uitwijzen, bij gebreke waaraan ik voorlopige maatregelen zal vragen aan de RVV.”* Deze gegevens onderstrepen des te meer dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen reeds in maart 2016 imminent was.

De huidige vordering werd evenwel pas ingediend op 31 mei 2016, terwijl de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen reeds meer dan twee maanden tevoren imminent was geworden. Noch in het verzoekschrift, noch ter terechtzitting wordt overmacht aangevoerd, laat staan aangetoond. Overmacht kan in de onderhavige zaak overigens hoe dan ook niet worden aanvaard nu de advocaat van de verzoekster reeds op 16 maart 2016 aan de diensten van de verweerder aankondigde voorlopige maatregelen te zullen vorderen.

In toepassing van artikel 39/85, §1, eerste lid juncto artikel 39/57, §1, derde lid van de vreemdelingenwet dient de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid zodoende onontvankelijk te worden verklaard wegens de laattijdigheid ervan.

De Raad wijst er tot slot op dat de beroepstermijnen van openbare orde zijn. De Raad kan er dan ook niet, uit welwillendheid, van afwijken zonder zijn bevoegdheid te overschrijden.

2.3. De onderhavige vordering is onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. H. VAN GOETHEM,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

C. DE GROOTE

